

Arrest

nr. 258 676 van 26 juli 2021
in de zaak RvV X / IX

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat D. GEENS
Lange Lozanastraat 24
2018 ANTWERPEN

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de minister van Sociale Zaken en Volksgezondheid, en van Asiel en Migratie, thans de staatssecretaris voor Asiel en Migratie

DE VOORZITTER VAN DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Georgische nationaliteit te zijn, op 14 juni 2019 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de minister van Sociale Zaken en Volksgezondheid, en van Asiel en Migratie van 11 april 2019 tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 13).

Gezien titel Ibis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 24 juni 2021, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 19 juli 2021.

Gehoord het verslag van voorzitter G. DE BOECK.

Gehoord de opmerkingen van advocaat D. GEENS, die verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat E. WILLEMS, die loco advocaten C. DECORDIER en T. BRICOUT verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Op 10 augustus 2009 diende verzoeker een verzoek om internationale bescherming in.

1.2. Verzoeker diende op 20 oktober 2009 een aanvraag in om, met toepassing van artikel 9ter van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet), tot een verblijf in het Rijk te worden gemachtigd.

1.3. Op 20 januari 2010 nam de gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid de beslissing waarbij verzoekers aanvraag van 20 oktober 2009 om, op medische gronden, tot een verblijf in het Rijk te worden gemachtigd ongegrond wordt verklaard evenals de beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten. Verzoeker stelde tegen deze beslissingen een beroep in bij de Raad.

1.4. Verzoeker diende via een op 17 februari 2010 gedateerd schrijven een tweede aanvraag in om, met toepassing van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet, tot een verblijf in het Rijk te worden gemachtigd.

1.5. Bij arrest nr. 48 072 van 14 september 2010 vernietigde de Raad de beslissing van 20 januari 2010 waarbij verzoekers aanvraag van 20 oktober 2009 om, op medische gronden, tot een verblijf in het Rijk te worden gemachtigd ongegrond wordt verklaard.

1.6. Op 7 maart 2012 nam de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding de beslissing waarbij verzoekers aanvragen van 20 oktober 2009 en 17 februari 2010 om, op medische gronden, tot een verblijf in het Rijk te worden gemachtigd ongegrond worden verklaard en de beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten. Verzoeker stelde tegen deze beslissingen een beroep in bij de Raad.

1.7. Verzoeker diende bij aangetekend schrijven van 1 juni 2012 een derde aanvraag in om, met toepassing van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet, tot een verblijf in het Rijk te worden gemachtigd.

1.8. Op 25 juni 2012 nam de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding de beslissing waarbij verzoekers aanvraag van 1 juni 2012 om tot een verblijf te worden gemachtigd onontvankelijk wordt verklaard en een beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten. Verzoeker stelde tegen deze beslissingen een beroep in bij de Raad.

1.9. Verzoeker diende bij aangetekend schrijven van 14 februari 2013 een vierde aanvraag in om, met toepassing van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet, tot een verblijf in het Rijk te worden gemachtigd.

1.10. Op 24 september 2013 deelde verweerder de commissaris-generaal mee dat verzoeker geen gevolg gaf aan de uitnodiging om zich aan te melden voor een interview en derhalve de afstand van het verzoek om internationale bescherming werd vastgesteld.

1.11. Op 5 februari 2014 nam de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding de beslissing waarbij verzoekers aanvraag van 14 februari 2013 om tot een verblijf te worden gemachtigd onontvankelijk wordt verklaard en een beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten. Verzoeker stelde tegen deze beslissingen een beroep in bij de Raad.

1.12. Via een op 26 mei 2014 gedateerd schrijven diende verzoeker een aanvraag in om, met toepassing van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet, tot een verblijf in het Rijk te worden gemachtigd.

1.13. Op 13 december 2016 nam de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging de beslissing waarbij verzoekers aanvraag van 26 mei 2014 om tot een verblijf te worden gemachtigd onontvankelijk wordt verklaard en een beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten. Verzoeker stelde tegen deze beslissingen een beroep in bij de Raad.

1.14. Verzoeker diende op 22 februari 2017 een nieuwe aanvraag in om, met toepassing van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet, tot een verblijf in het Rijk te worden gemachtigd.

1.15. Op 17 mei 2017 nam de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging de beslissing waarbij verzoekers aanvraag van 22 februari 2017 om tot een verblijf te worden gemachtigd ongegrond wordt verklaard. Verzoeker stelde tegen deze beslissing een beroep in bij de Raad.

1.16. Op 14 november 2017 nam de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging de beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten

en een beslissing tot het opleggen van een inreisverbod. Verzoeker stelde tegen elk van deze beslissingen een beroep in bij de Raad.

1.17. Bij arrest nr. 195 460 van 23 november 2017 verwierp de Raad de vordering tot schorsing inzake de beslissingen van 5 februari 2014 waarbij verzoekers aanvraag van 14 februari 2013 om, op medische gronden, tot een verblijf in het Rijk te worden gemachtigd ongegrond wordt verklaard en tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten nadat verzoeker voorlopige maatregelen had gevorderd op 20 november 2017 om voornoemde beslissingen van 5 februari 2014 in uiterst dringende noodzakelijkheid te behandelen.

1.18. Bij arrest nr. 195 495 van 24 november 2017 beval de Raad de schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid van de tenuitvoerlegging van de beslissing van 14 november 2017 tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten met vasthouding met het oog op verwijdering.

1.19. Bij arrest nr. 198 059 van 16 januari 2018 vernietigde de Raad de beslissing van 14 november 2017 tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten met vasthouding met het oog op verwijdering.

1.20. Bij arrest van nr. 199 914 van 20 februari 2018 verwierp de Raad het beroep ingediend tegen de beslissing van 14 november 2017 tot het opleggen van een inreisverbod nadat deze werd ingetrokken op 18 december 2017.

1.21. Bij arrest nr. 200 263 van 26 februari 2018 werd de afstand van het geding vastgesteld inzake het beroep gericht tegen de beslissing van 5 februari 2014 waarbij verzoekers aanvraag van 14 februari 2013 om, op medische gronden, tot een verblijf in het Rijk te worden gemachtigd ongegrond wordt verklaard en tegen de beslissing van dezelfde datum tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten.

1.22. Op 28 mei 2018 nam de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging de beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten. Verzoeker stelde tegen deze beslissing een beroep in bij de Raad.

1.23. Bij arrest nr. 209 548 van 18 september 2018 verwierp de Raad het beroep ingediend tegen de beslissing van 28 mei 2018 tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten nadat deze werd ingetrokken.

1.24. Bij arrest nr. 213 041 van 27 november 2018 verwierp de Raad het beroep ingediend tegen de beslissing van 17 mei 2017 waarbij verzoekers aanvraag van 22 februari 2017 om tot een verblijf in het Rijk te worden gemachtigd ongegrond wordt verklaard.

1.25. Bij arrest nr. 216 203 van 31 januari 2019 verwierp de Raad het beroep ingediend tegen de beslissing van 25 juni 2012 waarbij verzoekers aanvraag van 1 juni 2012 om, op medische gronden, tot een verblijf in het Rijk te worden gemachtigd ongegrond wordt verklaard en tegen de beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten.

1.26. Bij arrest nr. 216 205 van 31 januari 2019 vernietigde de Raad de beslissing van 7 maart 2012 waarbij verzoekers aanvragen van 20 oktober 2009 en 17 februari 2010 om, op medische gronden, tot een verblijf in het Rijk te worden gemachtigd ongegrond worden verklaard en de beslissing van dezelfde datum tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten.

1.27. Op 11 april 2019 nam de gemachtigde van de minister van Sociale Zaken en Volksgezondheid, en van Asiel en Migratie de beslissing waarbij verzoekers aanvragen van 20 oktober 2009 en 17 februari 2010 om tot een verblijf te worden gemachtigd ongegrond worden verklaard. Verzoeker stelde tegen deze beslissing een beroep in bij de Raad.

1.28. De gemachtigde van de minister van Sociale Zaken en Volksgezondheid, en van Asiel en Migratie nam op 11 april 2019 ten aanzien van verzoeker eveneens de beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten. Deze beslissing, die verzoeker op 13 mei 2019 ter kennis werd gebracht, is gemotiveerd als volgt:

[...]

De heer:

[...]/naam : [G.]

[...]/voornaam : [D.T.]

[...]

[...]/nationaliteit : Georgië

[...]

wordt het bevel gegeven het grondgebied van België te verlaten, evenals het grondgebied van de staten die het Schengenacquis ten volle toepassen, tenzij hij beschikt over de documenten die vereist zijn om er zich naar toe te begeven,

[...]

binnen 07 dagen na de kennisgeving

[...]

REDEN VAN DE BESLISSING:

[...]

Het bevel om het grondgebied te verlaten wordt afgegeven in toepassing van artikel van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en volgende feiten:

[...]

Krachtens artikel 7, eerste lid, 2° van de wet van 15 december 1980, is hij een vreemdeling vrijgesteld van de visumplicht die langer in het Rijk verblijft dan de maximale duur van 90 dagen op een periode van 180 dagen voorzien in artikel 20 Uitvoeringsovereenkomst van Schengen."

Dit is de bestreden beslissing.

1.29. Bij arrest nr. 234 545 van 27 maart 2020 verwierp de Raad het beroep ingediend tegen de beslissingen van 13 december 2016 waarbij verzoekers aanvraag van 26 mei 2014 om tot een verblijf in het Rijk te worden gemachtigd onontvankelijk wordt verklaard en tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten.

1.30. Bij arrest nr. 234 546 van 27 maart 2020 vernietigde de Raad de beslissing van 11 april 2019 waarbij verzoekers aanvragen van 20 oktober 2009 en 17 februari 2010 om tot een verblijf in het Rijk te worden gemachtigd ongegrond worden verklaard.

1.31. De gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie nam op 30 oktober 2020 een nieuwe beslissing waarbij verzoekers aanvragen van 20 oktober 2009 en 17 februari 2010 om, op medische gronden, tot een verblijf in het Rijk te worden gemachtigd ongegrond worden verklaard. Verzoeker stelde tegen deze beslissing een beroep in bij de Raad.

1.32. Bij arrest nr. 255 635 van 7 juni 2021 verwierp de Raad het beroep ingediend tegen de beslissing van 30 oktober 2020 waarbij verzoekers aanvragen van 20 oktober 2009 en 17 februari 2010 om tot een verblijf in het Rijk te worden gemachtigd ongegrond worden verklaard.

2. Over de rechtspleging

Aan verzoeker werd het voordeel van de kosteloze rechtspleging toegestaan, zodat geen standpunt moet worden ingenomen inzake de kosten van het geding.

3. Onderzoek van het beroep

3.1. Verzoeker voert in een eerste middel de schending aan van artikel 3 van het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden, ondertekend te Rome op 4 november 1950 en goedgekeurd bij de wet van 13 mei 1955 (hierna: het EVRM), van artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet, van het zorgvuldigheidsbeginsel en van het redelijkheidsbeginsel.

Hij verschaft de volgende toelichting:

“Het gezin heeft Georgië ontvlucht en heeft in België asiel aangevraagd. Het volledige gezin is toegekomen in België op 9 augustus 2009, nadat zij gevlucht waren voor de vervolgingen waarvan zij het slachtoffer waren in Georgië. Op 10 augustus 2009 vroegen zij asiel aan in België.

Het is niet mogelijk om terug te keren naar Georgië omwille van de gezondheidstoestand van de heer [G.D.T.] (verzoeker).

De redenen die aan de grondslag liggen van de vlucht van het gezin uit Georgië, zijn tevens de oorzaak van de medische aandoeningen van [D.]. Ten gevolge hiervan heeft hij ernstige psychische problemen gekregen.

De medische problematiek van [D.] werd geattesteerd door Dr. [P.R.] op 16 februari 2017 (zie het administratief dossier), waaruit blijkt dat een terugkeer naar zijn geboorteland een risico inhoudt voor het behoud van zijn fysieke en psychische integriteit:

“Hij liep een PTSS op in het verleden met voor gevolg depressief, ruzie maken en agressief, slecht slapen en hij hoort stemmen. Dit kadert in een groter beeld van schizofrenie met auditieve hallucinaties. Het gaat om een ernstige aandoening die een bedreiging inhoudt voor zijn fysieke en psychische integriteit.”

De arts gaat verder en stelt expliciet dat een terugkeer naar zijn land van herkomst, waar de problemen ontstaan zijn, een gevaar inhoudt voor zijn gezondheid. [D.] is zijn geboorteland ontvlucht en heeft ernstige psychologische problemen overgehouden aan de periode voorafgaand aan zijn vlucht. Voor [D.] is medische mantelzorg noodzakelijk, evenals een follow-up door zowel de huisarts, psycholoog en/of psychiater. De mogelijke complicaties indien er geen behandeling wordt voorzien betreft een psychose en/of zelfmoordpoging.

Dit medisch attest van Dr. [P.R.] bevindt zich in het administratief dossier.

Hieruit blijkt dat de verwerende partij tekortschiet in het voorziene individueel onderzoek op basis van artikel 74/13 Vreemdelingenwet, aangezien onvoldoende met de gezondheidstoestand van verzoeker werd rekening gehouden bij het opleggen van de verwijderingsmaatregel.

Artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet bepaalt het volgende: “Bij het nemen van een beslissing tot verwijdering houdt de minister of zijn gemachtigde rekening met het hoger belang van het kind, het gezins- en familieleven en de gezondheidstoestand van de betrokken onderdaan van een derde land.” Artikel 74/13 van de vreemdelingenwet noodzaakt steeds een individueel onderzoek waarbij de situatie van de betrokken vreemdeling wordt beoordeeld en waarborgt dat de verwerende partij bij het nemen van een verwijderingsbeslissing rekening houdt met welbepaalde fundamentele rechten en daaromtrent een concrete afweging maakt. Artikel 74/13 van de vreemdelingenwet weerspiegelt in deze zin hogere rechtsnormen, zoals artikel 3 en 8 van het EVRM.

De bestreden beslissing geeft op geen enkele wijze weer dat medisch attest van Dr. [P.R.] in overweging werd genomen, laat staan waarom dit attest niet zou zijn weerhouden als een relevant element bij het nemen van de verwijderingsmaatregel.

Het zorgvuldigheidsbeginsel legt aan het bestuur bovendien de verplichting op om haar beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te steunen op een correcte feitenvinding (RvS 2 februari 2007, nr. 167.411; RvS 14 februari 2006, nr. 154.954).

Deze bepalingen worden geschonden door de verwerende partij.

3.1.2. De Raad stelt vast dat uit de stukken van het administratief dossier, meer specifiek uit een administratieve nota die voorafgaand aan het nemen van de bestreden beslissing werd opgesteld, blijkt dat verweerder wel degelijk de in artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet opgenomen verplichting in aanmerking nam om bij het nemen van een beslissing tot verwijdering rekening te houden met het hoger belang van het kind, het gezins- en familieleven en de gezondheidstoestand van de betrokken vreemdeling.

Verweerder heeft alvorens de bestreden beslissing te nemen het advies ingewonnen van een ambtenaar-geneesheer en deze heeft in zijn advies van 9 april 2019 uitdrukkelijk gesteld dat de door verzoeker bij zijn verschillende aanvragen om op medische gronden tot een verblijf in het Rijk te worden gemachtigd aangebrachte medische attesten niet toelaten te besluiten dat verzoeker lijdt aan een ziekte die hem verhindert om terug te keren naar zijn land van herkomst of die tot gevolg kan hebben dat hij in dat land in een onmenselijke of vernederende situatie terechtkomt. Deze arts heeft geduid dat de door verzoeker aangevoerde medische problematiek – een hepatitis C die met succes werd behandeld in 2011 en die tot 2018 werd opgevolgd door een gastro-enteroloog – geen verdere behandeling of opvolging meer vereist.

Waar verzoeker erop wijst dat hij in het raam van een aanvraag om, met toepassing van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet, tot een verblijf in het Rijk te worden gemachtigd ook een attest dat op 16 februari 2017 werd opgesteld door dr. P.R., een huisarts uit Heusden-Zolder, neerlegde, dient te worden vastgesteld dat verweerder voorheen, meer bepaald in zijn beslissing van 17 mei 2017, reeds duidelijk aan verzoeker uiteenzette waarom hij dit attest, waarin wordt verwezen naar een psychische problematiek, niet aanvaardde. Verweerder heeft hierbij aangegeven dat de aangebrachte gegevens niet toelaten vast te stellen dat verzoeker werkelijk niet in staat is om te reizen en dat niet blijkt dat de voorziene behandeling onontbeerlijk is en dat deze niet beschikbaar zou zijn in Georgië. Los van de vraag waarom verzoeker die in Antwerpen verblijft een beroep diende te doen op een huisarts die in Heusden-Zolder, en dus zeventig kilometer van zijn woonplaats, praktijk houdt om een medisch attest inzake zijn psychische toestand op te stellen, moet worden gesteld dat, gelet op het feit dat voormelde psychische problematiek niet werd weerhouden bij het nemen van een vorige beslissing en deze beslissing niet werd vernietigd, verzoeker niet kan voorhouden dat verweerder bij het nemen van de in casu bestreden beslissing voormeld medisch attest opnieuw zou dienen te betrekken bij zijn besluitvorming en nogmaals expliciet zou moeten uiteenzetten waarom dit attest geen beletsel vormt om de bestreden beslissing te nemen. Dit geldt des te meer nu verzoeker in zijn aanvraag om machtiging tot verblijf zelf reeds aangaf dat de in dit attest aangegeven medische problemen wellicht niet volstaan om te kunnen vaststellen dat hij zich bevindt in een situatie zoals bedoeld in artikel 9ter van de Vreemdelingenwet. Van een vreemdeling die reeds jaren in België is en die ruim de mogelijkheid kreeg om al zijn gezondheidsproblemen aan het bestuur uiteen te zetten kan trouwens worden verwacht dat hij, indien hij effectief ernstige psychische problemen heeft, verslagen van gespecialiseerde onderzoeken en/of ziekenhuisopnames kan voorleggen. Verzoeker bleef op dit punt in gebreke.

Verzoeker toont met zijn uiteenzetting in het eerste middel geen schending aan van artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet, van artikel 3 van het EVRM, van het zorgvuldigheidsbeginsel of van het redelijkheidsbeginsel.

Het eerste middel is ongegrond.

3.2.1. In een tweede middel voert verzoeker de schending aan van artikel 8 van het EVRM, van artikel 7 van het Handvest van de grondrechten van de Europese Unie van 7 december 2000 (hierna: het Handvest van de grondrechten), van artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet, van het zorgvuldigheidsbeginsel, van het redelijkheidsbeginsel, van het rechtszekerheidsbeginsel en van het vertrouwensbeginsel.

Hij stelt het volgende:

“1. De verzoekende partij beroept zich nadrukkelijk op de bescherming van artikel 3 EVRM en van artikel 8 EVRM, artikel 7 Handvest en artikel 74/13 Vreemdelingenwet gelet op het privéleven, gezinsleven en de gezondheidstoestand van de verzoekende partij.

De familie [G.] bestaat uit een gezin met twee kinderen. De moeder van het gezin is mevr. [G.T.B.], [...], van Georgische nationaliteit. De vader van het gezin is de heer [G.D.T.], [...], van Georgische nationaliteit. Samen hebben zij twee zonen: de heer [G.T.], [...], van Georgische nationaliteit en de heer [G.E.D.], [...], van Georgische nationaliteit.

Het volledige gezin is toegekomen in België op 9 augustus 2009, nadat zij gevlucht waren voor de vervolgingen waarvan zij het slachtoffer waren in Georgië. Op 10 augustus 2009 vroegen zij asiel aan in België.

Het gezin woonde in Georgië in Satchkhere, een dorp in de provincie Imereti, op minder dan 10 km van de grens met Zuid-Ossetië. Ten gevolge van de inval van het Russische leger in Zuid-Ossetië in augustus 2008 was de toestand in hun dorp drastisch veranderd. De Russen hadden ook hun dorp bezet en dwongen iedereen om voedsel en goederen af te staan. Omdat [D.] dit meermaals moest doen, kreeg hij problemen met zijn dorpsgenoten omdat zij dachten dat hij samenwerkte met de Russen. Hij werd dan ook verzocht om mee te vechten tegen de Russen, om de bezetting te doen ophouden. Omdat de situatie voor hen niet meer houdbaar was, zijn zij gevlucht.

[D.], de vader van het gezin, stond onder enorme druk in Georgië, en besloot om met zijn gezin te vluchten. Door de opgekropte emoties kampte [D.] met ernstige psychologische problemen. Sinds zijn aankomst in België is hij hiervoor in behandeling. De aanhoudende stress belemmert echter zijn genezingsproces.

Vanaf de aankomst in België heeft het gezin er alles aan gedaan om zich te integreren in de maatschappij. Zij hebben allemaal Nederlandse lessen gevolgd toen hun statuut dit toeliet. [T.] en [E.] waren 17 en 15 jaar oud toen zij in België toekwamen en hebben er alles aan gedaan om zich direct bij te scholen. [E.] heeft zijn opleiding kunnen afmaken. [T.] kreeg op 28 februari 2011 een arbeidskaart C, maar nog voor hij een tewerkstelling had gevonden, werd het tijdelijk verblijfsrecht alweer beëindigd. Hij heeft wel het nodige gedaan om Nederlandse lessen te volgen en kan onmiddellijk ingeschakeld worden in de reguliere arbeidsmarkt.

In afwachting van hun toelating om te werken, of een opleiding te volgen, hebben zij voornamelijk vrijwilligerswerk verricht. Omdat zij beiden bekwaam zijn in de Georgische gevechtssport 'Khridoli' geven zij ook les in samenwerking met 'Buurt Sport Antwerpen'. In het kader van hun vrijwilligerswerk voor het Georgisch cultureel centrum "KAVKASIONI vzw" organiseren zij bovendien veel activiteiten in Park Spoor Noord in Antwerpen (zie de elementen in het administratief dossier).

Door de verzoekende partij werd herhaaldelijk gepoogd om een verblijfsrecht te bekomen. Zij wensten zich niet te nestelen in illegaal verblijf. Hierdoor verkregen zij op verschillende tijdstippen een (tijdelijk) verblijfsrecht toegekend.

Deze elementen moeten ook betrokken worden in het onderzoek naar de inmenging (en mogelijke schending) van artikel 8 EVRM bij het nemen van de verwijderingsmaatregel.

2. Artikel 8 van het EVRM is erop gericht om het individu te beschermen tegen een willekeurige overheidsinmenging in het gezinsleven.

Hoewel artikel 8 EVRM geen absoluut recht omvat, zijn de Verdragsluitende Staten er wel toe gehouden om, binnen de beleidsmarge waarover zij beschikken, een billijke afweging te maken tussen de concurrerende belangen van het individu en het algemeen belang (zie EHRM 28 juni 2011, Nuñez/Noorwegen, §§ 68- 69).

Rekening houdend met het feit enerzijds dat de vereiste van artikel 8 van het EVRM, net zoals die van de overige bepalingen van het EVRM, te maken heeft met waarborgen en niet met louter goede wil of met praktische regelingen (EHRM 5 februari 2002, Conka/België, § 83), en anderzijds dat dit artikel primeert op de bepalingen van de vreemdelingenwet (RvS 22 december 2010, nr. 210.029), is het de taak van de administratieve overheid om, vooraleer te beslissen:

- een zo nauwkeurig mogelijk onderzoek te doen van de zaak;
- en dit op grond van de omstandigheden waarvan zij kennis heeft of zou moeten hebben.

Artikel 74/13 Vreemdelingenwet voorziet daarnaast dat bij het nemen van een beslissing tot verwijdering de minister of zijn gemachtigde rekening houdt met het hoger belang van het kind, het gezins- en familieleven en de gezondheidstoestand van de betrokken onderdaan van een derde land. Deze bepaling vormt de omzetting van artikel 5 van de Terugkeerrichtlijn (Richtlijn 2008/115/EG van 16 december 2008 over gemeenschappelijke normen en procedures in de lidstaten voor de terugkeer) en refereert naar artikel 8 EVRM (RvV 27 augustus 2014, nr. 128.267 in de zaak RvV 158 368 / IX).

Door de verwerende partij werd bij het nemen van de bestreden beslissing echter geen (correcte) belangenafweging uitgevoerd t.a.v. artikel 8 EVRM, artikel 7 Handvest en artikel 74/13 Vreemdelingenwet.

3. In de bestreden beslissing wordt vooreerst geen rekening gehouden met de opgebouwde sociale relaties door verzoeker in België.

Het gaat in casu niet om 'gewone' sociale relaties. De verzoekende partij verwijst hiervoor naar de gekende elementen in het administratief dossier, waaruit blijkt dat het volledige gezin is toegekomen in België op 9 augustus 2009, nadat zij gevlucht waren voor de vervolgingen waarvan zij het slachtoffer waren in Georgië. Op 10 augustus 2009 vroegen zij asiel aan in België. Het gezin kreeg vervolgens op verschillende tijdstippen een (tijdelijk) verblijfsrecht toegekend en keerde nooit naar Georgië terug. De kinderen [T.] en [E.] waren 17 en 15 jaar oud toen zij in België toekwamen en volgen beide een opleiding en integreerden zich in de samenleving. Zij volgden een opleiding, Nederlandse lessen, toonden werkwillegheid, enz. (zie hierboven).

Deze elementen zijn gekend door de Dienst Vreemdelingenzaken (zie het administratief dossier en de aanvraag op grond van artikel 9bis Vreemdelingenwet van 22 februari 2017 en de bijgevoegde stukken), en tonen aan dat de verzoekende partij meer dan louter 'gewone' sociale relaties heeft ontwikkeld. Zij zijn hier geïntegreerd en opgegroeid, in het bijzonder de kinderen die hier als minderjarigen toekwamen.

Het is bovendien zeer opmerkelijk dat de beslissing inzake de aanvraag op grond van artikel 9bis Vreemdelingenwet van 17 mei 2017 (betekend 14.11.2017) ontvankelijk werd verklaard door de Dienst Vreemdelingenzaken, waardoor de verwerende partij zelf erken[t] dat de verzoekende partij zich in buitengewone omstandigheden bevindt die een terugkeer naar Georgië onmogelijk of zeer moeilijk maken. In de thans bestreden beslissing lijken deze elementen niet meer te bestaan.

Uit het voorgaande blijkt dat de verwerende partij geen zorgvuldig onderzoek heeft gevoerd naar alle relevante feiten en omstandigheden in het licht van artikel 8 van het EVRM.

De verzoekende partij moet vaststellen dat uit de motieven van de bestreden beslissing niet blijkt dat de gemachtigde bij het nemen van deze beslissingen is tegemoet gekomen aan de beoordeling die hem toekwam in het licht van artikel 8 van het EVRM.

Een schending van het zorgvuldigheidsbeginsel in het licht van artikel 8 van het EVRM volgt uit deze vaststelling. Aangezien artikel 8 van het EVRM een zorgvuldig onderzoek vereist naar alle relevante feiten en omstandigheden, volgt tevens de vaststelling van de schending van dit artikel (EHRM 11 juli 2000, Ciliz/Nederland, § 66; EHRM 10 juli 2014, Mugenzi/Frankrijk, § 46; EHRM 10 juli 2014, Tanda-Muzinga/Frankrijk, § 68)

De bestreden beslissing is hierom in strijd met artikel 8 EVRM, artikel 7 Handvest en artikel 74/13 Vreemdelingenwet."

3.2.2. In zoverre verzoeker in zijn tweede middel opnieuw aanvoert dat verweerder is tekortgekomen aan zijn verplichting om rekening te houden met zijn gezondheidstoestand kan in eerste instantie worden verwezen naar de bespreking van het eerste middel. Verzoeker maakt met zijn betoog omtrent zijn psychische problemen in zijn tweede middel opnieuw niet aannemelijk dat verweerder onterecht oordeelde dat niet blijkt dat hij niet kan reizen zonder dat zijn leven of fysieke integriteit in het gedrang komt en toont ook niet aan dat deze problematiek, zo deze (nog) bestaat – hij heeft deze immers na 2017 niet meer vermeld, terwijl hij hiertoe nochtans ruim de mogelijkheid had tijdens de behandeling van zijn aanvragen om op medische gronden tot een verblijf in het Rijk te worden gemachtigd –, ertoe kan leiden dat hij in een onmenselijke of vernederende situatie dreigt terecht te komen. Zijn toelichting dat zijn psychische problemen het gevolg zijn van zijn ervaringen in zijn land van herkomst laat ook niet toe te concluderen dat verweerder een medisch attest, dat reeds eerder werd beoordeeld, zou dienen te herbeoordelen. Zijn bewering dat hij problemen had met dorpsgenoten waardoor hij zijn land diende te verlaten blijft daarenboven ongestaafd.

Door aan te geven dat hij in 2009 naar België kwam en een verzoek om internationale bescherming indiende – waarbij hij vergeet te vermelden dat hij vervolgens afstand deed van dit verzoek –, door de wil tot integratie en de prestaties van zijn ondertussen meerderjarige zonen uiteen te zetten en door erop te wijzen dat hij herhaalde pogingen deed om tot een verblijf in het Rijk te worden gemachtigd bewijst hij niet dat verweerder enig relevant gegeven uit het oog verloor.

Aangezien verzoeker nooit tot een verblijf van meer dan drie maanden in het Rijk werd toegelaten of gemachtigd en hij slechts tijdens de behandeling van verschillende verblijfsaanvragen tijdelijk in het Rijk kon blijven, waarbij hij wist dat indien deze aanvragen niet werden ingewilligd hij het grondgebied van het Rijk zou dienen te verlaten, kan niet worden gesteld dat de bestreden beslissing een inmenging vormt in zijn gezinsleven. Uit artikel 8 van het EVRM of artikel 7 van het Handvest van de grondrechten kan trouwens geen algemene verplichting voor een Staat worden afgeleid om de keuze van de gemeenschappelijke verblijfplaats van vreemdelingen te eerbiedigen of om een gezinsvorming op het grondgebied toe te laten (EHRM 19 februari 1996, nr. 23.218/94, Gül/Zwitserland; J. VANDE LANOTTE en Y. HAECK (eds), *Handboek EVRM Deel 2 Artikelsgewijze Commentaar*, Volume I, Antwerpen-Oxford, Intersentia, 2004, 754-756). Verzoeker maakt ook niet aannemelijk dat hij enkel een gezinsleven in België kan hebben en dat een gezinsleven elders niet mogelijk zou zijn. Zijn bemerking dat zijn twee zonen in België arriveerden toen ze vijftien en zeventien jaar oud waren, dat zij een opleiding volgden, zich integreerden, Nederlands leerden en werkwillig zijn, doet hieraan geen afbreuk.

Verzoeker verwijst naar het hoger belang van het kind en stelt dat dit mee door verweerder in aanmerking moet worden genomen. Hij is evenwel geen kind en zijn zonen zijn twee volwassen mannen, zodat niet kan worden ingezien waarop hij doelt met zijn stelling dat ook het hoger belang van het kind in ogenschouw moet worden genomen.

Tevens blijkt geenszins dat de sociale relaties waarnaar verzoeker verwijst niet kunnen worden onderhouden door gebruik te maken van de moderne communicatiemiddelen. De bestreden beslissing verhindert verzoeker ook niet om vrienden en kennissen later te bezoeken of om hen uit te nodigen in het land waar hij kan verblijven. Verzoeker kan niet worden gevolgd waar hij lijkt te willen aangeven dat verweerder een groter gewicht had dienen te geven aan het feit dat hij in België sociale relaties heeft opgebouwd.

Er kan, op basis van de ontwikkelde grief, niet worden besloten dat enig aspect van verzoekers privéleven, dat effectief onder de bescherming van artikel 8 van het EVRM of van artikel 7 van het Handvest van de grondrechten valt, ernstig in het gedrang wordt gebracht.

De vaststelling dat verweerder in 2017 heeft aanvaard dat het voor verzoeker zeer moeilijk of zelfs onmogelijk was om een verblijfsmachtiging via de reguliere procedure aan te vragen en zijn verblijfsaanvraag vervolgens ten gronde heeft afgewezen, impliceert niet dat verweerder bij het nemen van de in voorliggende zaak bestreden beslissing enig dienstig geven over het hoofd heeft gezien. Verzoeker maakt in ieder geval niet aannemelijk dat enig gegeven dat verweerder ertoe bracht om zijn aanvraag om machtiging tot verblijf ontvankelijk te verklaren zou beletten dat de bestreden beslissing werd genomen.

De uiteenzetting van verzoeker laat niet toe te oordelen dat verweerder verkeerdelijk of op kennelijk onredelijke wijze oordeelde dat het gezins- of familieleven van verzoeker geen hinderpaal vormde om de bestreden beslissing te nemen of dat er op verweerder een, uit artikel 8 van het EVRM of artikel 7 van het Handvest van de grondrechten voortvloeiende, positieve verplichting zou rusten die zou verhinderen dat deze beslissing werd genomen.

Op basis van verzoekers uiteenzetting kan niet worden geconcludeerd dat artikel 8 van het EVRM, artikel 7 van het Handvest van de grondrechten, artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet, het zorgvuldigheidsbeginsel, het redelijkheidsbeginsel, het rechtszekerheidsbeginsel of het vertrouwensbeginsel werd geschonden.

Het tweede middel is ongegrond.

3.3.1. Verzoeker voert in een derde middel de schending aan van artikel 41 van het Handvest van de grondrechten, van het hoorrecht, van de rechten van verdediging, van artikel 8 van het EVRM, van artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet, van het redelijkheidsbeginsel, van het zorgvuldigheidsbeginsel, van de hoorplicht en van de materiële motiveringsplicht.

Zijn betoog luidt als volgt:

“1. Aangezien het hoorrecht een algemeen beginsel van het Unierecht betreft, dient dit recht ook door de overheidsinstanties van alle lidstaten te worden erkend, zelfs al schrijft de toepasselijke regelgeving

een dergelijke formaliteit niet expliciet voor (zie artikel 51 van het Handvest; HvJ 18 december 2008, C-349/07 en HvJ 22 november 2012, C-277/11).

Of er sprake is van een schending van het hoorrecht, moet worden beoordeeld aan de hand van de specifieke omstandigheden van elk geval, met name de aard van de betrokken handeling, de context van de vaststelling ervan en de rechtsregels die de betrokken materie beheersten (HvJ 10 september 2013, C-383/13).

De voorwaarden waaronder het hoorrecht van vreemdelingen m.b.t. het opleggen van een bevel om het grondgebied te verlaten moet worden gewaarborgd, noch de gevolgen van schending van dit hoorrecht door het Unierecht, met name richtlijn 2008/115/EG, zijn vastgesteld. Ook in de nationale regelgeving is dit niet geregeld.

Het gegeven dat de toepasselijke regeling, Unierechtelijk dan wel nationaalrechtelijk, een dergelijke formaliteit niet voorschrijft, mag echter geen afbreuk doen aan het nuttig effect van de betrokken Richtlijn 2008/115/EG.

Het hoorrecht wordt dan ook geschonden indien de besluitvorming een andere afloop had kunnen hebben, met name omdat verzoeker in casu specifieke omstandigheden had kunnen aanvoeren die na een individueel onderzoek het afleveren van een bevel om het grondgebied te verlaten hadden kunnen beïnvloeden (HvJ 10 september 2013, C-383/13).

Dat recht maakt integraal deel uit van de eerbiediging van de rechten van verdediging, dat een algemeen beginsel van Unierecht is (HvJ 22 november 2012, C-277/11, M.M., pt. 81; HvJ 5 november 2014, C-166/13, Mukarubega, pt. 45).

De mogelijkheid om een besluitvorming te beïnvloeden volstaat, hetgeen in casu kan worden vastgesteld.

2. In dit verband dient tevens te worden verwezen naar het bepaalde in artikel 74/13 Vreemdelingenwet.

Artikel 74/13 Vreemdelingenwet voorziet dat bij het nemen van een beslissing tot verwijdering de minister of zijn gemachtigde rekening houdt met het hoger belang van het kind, het gezins- en familieleven en de gezondheidstoestand van de betrokken onderdaan van een derde land. Deze bepaling vormt de omzetting van artikel 5 van de Terugkeerrichtlijn (Richtlijn 2008/115/EG van 16 december 2008 over gemeenschappelijke normen en procedures in de lidstaten voor de terugkeer).

Opdat de verplichting tot het voeren van een individueel onderzoek in het kader van artikel 74/13 Vreemdelingenwet, als omzetting van artikel 5 van de Terugkeerrichtlijn een nuttig effect kent, dient verzoeker in staat te worden gesteld naar behoren en daadwerkelijk zijn standpunt kenbaar te maken in het kader van een administratieve procedure waarbij een bevel om het grondgebied te verlaten wordt afgeleverd.

Het hoorrecht wordt dan ook geschonden indien de besluitvorming een andere afloop had kunnen hebben, met name omdat verzoeker in casu specifieke omstandigheden had kunnen aanvoeren die na een individueel onderzoek het afleveren van een bevel om het grondgebied te verlaten hadden kunnen beïnvloeden (HvJ 10 september 2013, C-383/13).

Dat recht maakt integraal deel uit van de eerbiediging van de rechten van verdediging, dat een algemeen beginsel van Unierecht is (HvJ 22 november 2012, C-277/11, M.M., pt. 81; HvJ 5 november 2014, C-166/13, Mukarubega, pt. 45).

De mogelijkheid om een besluitvorming te beïnvloeden volstaat.

3. De verzoekende partij wijst erop dat, indien hij behoorlijk zou zijn gehoord voorafgaandelijk het nemen van de bestreden beslissing, hij had kunnen wijzen op:

- De medische situatie van [D.], de vader van het gezin, waarbij blijkt dat er een ernstig risico bestaat voor zijn fysieke en mentale integriteit bij een terugkeer naar Georgië zoals hierboven uiteengezet;

- De integratie van de verzoekende partij in de samenleving waarvan zij deel uitmaken sinds 2009, in het bijzonder wat betreft de kinderen van het gezin die hier op minderjarige leeftijd toekwamen, om aan te tonen dat de verzoekende partij hechte, sociale banden heeft ontwikkeld met België die de 'gewone' sociale relaties overstijgen;

- De redenen waarom de verzoekende partij Georgië heeft verlaten in 2009, temeer omdat in de asielpprocedure het relaas van de verzoekende partij nooit inhoudelijk werd beoordeeld - Het gezin woonde in Georgië in Satchkhere, een dorp in de provincie Imereti, op minder dan 10 km van de grens met Zuid-Ossetië. Ten gevolge van de inval van het Russische leger in Zuid-Ossetië in augustus 2008 was de toestand in hun dorp drastisch verergerd. De Russen hadden ook hun dorp bezet en dwongen iedereen om voedsel en goederen af te staan. Omdat [D.] dit meermaals moest doen, kreeg hij problemen met zijn dorpsgenoten omdat zij dachten dat hij samenwerkte met de Russen. Hij werd dan ook verzocht om mee te vechten tegen de Russen, om de bezetting te doen ophouden. Omdat de situatie voor hen niet meer houdbaar was, zijn zij gevlucht.

Het is derhalve aannemelijk dat de door verzoeker aangereikte informatie van die aard is dat het mogelijks had kunnen leiden tot een andere beslissing of tot het uitblijven ervan.

Het niet horen van verzoeker heeft, gelet op alle feitelijke en juridische omstandigheden van het geval, in casu dan ook daadwerkelijk verzoeker de mogelijkheid ontnomen om zich zodanig te verweren dat deze besluitvorming inzake het afleveren van een bevel om het grondgebied te verlaten een andere afloop had kunnen hebben (HvJ 10 september 2013, C-383/13 PPU, M.G. e.a., ro. 38 met verwijzing naar de arresten van 14 februari 1990, Frankrijk/Commissie, C 301/87, Jurispr. blz. I 307, punt 31; 5 oktober 2000, Duitsland/Commissie, C 288/96, Jurispr. blz. I 8237, punt 101; 1 oktober 2009, Foshan Shunde Yongjian Housewares & Hardware/Raad, C 141/08 P, Jurispr. blz. I 9147, punt 94, en 6 september 2012, Storck/BHIM, C 96/11 P, punt 80).

Hierdoor werd verzoeker niet in staat gesteld naar behoren en daadwerkelijk zijn standpunt kenbaar te maken in het kader van de administratieve procedure, voordat een besluit wordt genomen dat zijn belangen op nadelige wijze kon beïnvloeden (HvJ 22 november 2012, C-277/11, M.M., pt. 87 en aldaar aangehaalde rechtspraak).

Gelet op deze omstandigheden, dient een schending van artikel 41 van het Handvest van de grondrechten van de Europese Unie, de rechten van verdediging, artikel 8 EVRM en artikel 74/13 Vreemdelingenwet."

3.2.3. Zoals reeds werd vastgesteld bij de bespreking van het eerste en het tweede middel heeft verweerder bij het nemen van de bestreden beslissing de verplichting die is opgenomen in artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet gerespecteerd en blijkt niet dat de bepalingen van artikel 8 van het EVRM een beletsel zouden kunnen vormen om deze beslissing te nemen. De toelichting die verzoeker verstrekt in zijn derde middel geeft geen aanleiding tot een ander besluit.

Er moet daarnaast worden gesteld dat uit de bewoordingen van artikel 41 van het Handvest van de grondrechten volgt dat dit artikel niet is gericht tot de lidstaten, maar uitsluitend tot de instellingen, organen en instanties van de Unie (cf. HvJ 21 december 2011, C-482/10, punt 28; HvJ 17 juli 2014, C-141/12, punt 67). Verzoeker kan zich bijgevolg ten aanzien van de nationale autoriteiten niet beroepen op deze bepaling, die onder meer voorziet dat een burger het recht heeft om te worden gehoord alvorens een voor hem nadelige individuele maatregel wordt getroffen.

Verzoeker die maar liefst vier verzoeken om op medische gronden tot een verblijf in het Rijk te worden gemachtigd indiende en die ook nog twee aanvragen indiende om, op andere gronden, tot een verblijf in het Rijk te worden gemachtigd kan bezwaarlijk voorhouden dat hem niet de mogelijkheid werd geboden om al de inlichtingen die hij dienstig achtte aan verweerder mee te delen. In de mate dat verzoeker stelt dat verweerder alvorens de bestreden beslissing te nemen hem toch nog (bijkomend) had dienen te horen moet worden geduid dat het horen slechts zin heeft indien dit voor de overheid informatie kan opleveren die haar behoedt voor een vals beeld van de feiten of die haar appreciatie van de feiten kan beïnvloeden, informatie kortom die de overheid van de overwogen, voor de betrokkene nadelige beslissing kan afhouden (RvS 21 juni 1999, nr. 81.126). Verzoeker toont evenwel niet aan dat hij dergelijke informatie kon verstrekken. Hij stelt dat indien hij zou zijn gehoord hij zijn medische situatie had kunnen toelichten. Hij maakt echter niet aannemelijk dat hij nog nieuwe medische gegevens had kunnen aanbrengen. Hij stelt verder dat hij had kunnen toelichten dat hij in 2009 met zijn kinderen naar

België kwam, zich integreerde en sociale banden in het Rijk ontwikkelde. Dit was verweerder evenwel bekend. Er wordt hoe dan ook niet aangetoond dat de duur van het verblijf en de voorgehouden integratie verweerders besluitvorming hadden kunnen beïnvloeden. De Raad wijst er in dit verband op dat verzoekers aanvragen om machtiging tot verblijf, waarin ook werd verwezen naar de duur van zijn verblijf en zijn integratie, werden afgewezen. Verzoeker betoogt voorts dat hij de redenen waarom hij Georgië verliet had kunnen uiteenzetten. Verzoeker kan echter niet enerzijds afstand doen van zijn verzoek om internationale bescherming en dus van de mogelijkheid om eventuele problemen in zijn land van herkomst uiteen te zetten en vervolgens door gespecialiseerde diensten te laten onderzoeken en anderzijds stellen dat hij nader had dienen te worden gehoord omtrent zijn voorgehouden problemen in Georgië. De bestreden beslissing verplicht verzoeker ook geenszins om terug te keren naar een dorp waar hij problemen zou hebben gehad met zijn burens, zodat hij niet kan worden gevolgd in zijn betoog dat dient te worden aangenomen dat indien hij verweerder de redenen waarom hij Georgië verliet verder had kunnen toelichten dit enige invloed had kunnen hebben op de besluitvorming.

De beschouwingen van verzoeker laten niet toe te concluderen dat hij enig belang heeft bij zijn grief dat verweerder naliet om hem nogmaals te horen alvorens de bestreden beslissing te nemen.

Gezien het voorgaande kan ook niet worden besloten dat de rechten van verdediging werden geschonden.

Verzoeker toont met de toelichting in zijn derde middel evenmin aan dat de bestreden beslissing niet deugdelijk werd voorbereid of dat verweerder deze beslissing heeft genomen op grond van onjuiste gegevens, op kennelijk onredelijke wijze of met overschrijding van de appreciatiebevoegdheid waarover hij beschikt.

Het derde middel is, in de mate dat het ontvankelijk is, ongegrond.

4. Korte debatten

Verzoeker heeft geen gegrond middel dat tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing kan leiden aangevoerd. Aangezien er grond is om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, wordt de vordering tot schorsing, als accessorium van het beroep tot nietigverklaring, samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op zesentwintig juli tweeduizend eenentwintig door:

dhr. G. DE BOECK,

voorzitter

dhr. T. LEYSEN,

griffier

De griffier,

De voorzitter,

T. LEYSEN

G. DE BOECK